

Girizgâh

**

Bir sanatçı eserini tek bir temaya dayanarak oluşturmaz, zira dahası bir insan hayatını sadece tek bir idea'ya göre de yaşamaz. Ama her nasıl oluyorsa, aptalca eleştirel tavır, yapıp etmelerimizde sadece tek bir temanın içkin olduğunu düşünmemizi ister. Sonra da bu tema ile tutarsız olan bir şey bulduklarında, hemen o yapıp etmenin kötü olduğunu yahut onu anlamadıklarını söyleyiverirler. Bu kitabın böyle aptalca eleştirilerle hiçbir alakası yok. Tecrübe ettiğimiz ve düşündüğümüz her şeyi bu parçalarda içkin kılalım istiyoruz. Şayet yapamazsak, yaratıcı çalışma bizim için hiçbir şey ifade etmez hale gelecek demektir.

Bir yandan, eminiz ki, kültürün içinde bulunduğu şartlar tek bir kati eyleme muhtaç – yıkım eylemi. Bu kitabın temel ideası bu. Sanatsal yaratıcılığın devri kaybolup yitti. Metinsel eleştirilerin devri bitti. İroninin devri yitti gitti. Danışıklı röportajların devri geçti. Kültürel aktivizmin devri geride kaldı. Belki de bunların tamamı hep yersizdi. Ani yıkıcı bir *saldırımın tam şimdi* doğrudan devlete, sermayeye ve kültüre yöneltmesi gerektiğini düşünüyoruz. Böyle bir saldırı hem en büyük

lüks hem de en büyük ihtiyaç. Bir değer ifade eden tek *sanat* faaliyeti bu. Ve, şimdi değilse, ne zaman? Her geçen gün işler giderek daha kötüye gidiyor.

Hayat, gözlerimizin önünde dünyanın üzerinden kayboluyor. Hayat, emtianın üretimiyle mukayese edildiğinde ne kadar ağır basar? Üret yahut öl, sistemin şiarı bu ve bu şiar insanların ve kültürlerin ekseriyasının içine işledi. Kuzey Amerika Yerlilerinin neredeyse tamamı üretim faaliyetini sürdürmek adına alanlar açmak için öldürüldüler. Onların cellatlarından, General Sherman, meşhur Kızılderili katillerinden biri olan Buffalo Bill'e mektubunda bunu apaçık beyan etmişti: “ Tahmin edebildiğim kadarıyla, 1862’de, Missouri ve Rocky Dağları arasında kalan arazilerde yaklaşık dokuz buçuk milyon buffalo vardı. Tamamı yok oldu; etleri, derileri ve kemikleri için avlandılar... Tam o tarihlerde, temin edebildikleri senelik gıda miktarı bu buffalolara göre değişen 165.000 Pawnee, Siyu, Cheyenne, Kiowa ve Apache de oralarda ikamet etmekteydi. Onlar da yok oldular ve sayılarının iki üç katı kadar sayıda, bu diyarı bir bahçe haline getiren, güvenilir, vergiye bağlanmış ve doğanın ve medeniyetin kanunlarına göre yönetilen beyaz kadın ve beyaz erkek onların yerine geldi. Bahsettiğim yararlı bir değişimdi ve sonuna değin de sürdürülecektir.”

General haklıydı. Değişim sonuna değin sürdürüldü; geriye değişecek hiçbir şey kalmayana değin de sürdürülecekti. Ama, tüm dünyayı işgal eden bu değişimi ne durdurabilir? Sadece sisteme saldırmak medenileşme projesine rahatsızlık verecek, sadece üreticilere saldırmak hayatı sağaltacaktır.

Saldırı kavi ve güzel bir konsept: Bir insan teki kendi varoluşunun tamamını topluma hasmane bir karşı duruşla tehlikeye atıyor. İşte o an, o insandan etrafa yayılan koku “*haysiyet*” kelimesini yaşar kılıyor.

Günlerimiz ise, böylesi bir insani haysiyetin silinip gittiği yerlerde harcanıp gidiyor.

Kendimize sahip olmak yerine, bilakis, gündelik emeğimiz sadece kendimizin dışında birtakım şeyler yapmaktan ibaret. Yaşamlarımızı berhava ederek yaşıyoruz ve bu giderek daha fazla anlamsızlaşıyor.

Anormal düzeyde suça ve rezalete ilgi göstermemizin sebebi, suç işlemenin ve rezil olmanın bize sürüklenip giden hayatın içerisinde, akıp giden nehirde bir direğe takılmış misali bir his vermesi. Boğulan kişi onu sımsıkı kavlıyor. Zira suç ve rezalette, bize insanlığın haysiyetini hatırlatan ufak bir işaret buluyoruz. Yine de, suç ve rezalet ayrıca kendimizin haricinde tuttuğumuz, hayatın ayrıksı bir parçası. Nitekim, endişeli bir kişi ve gözlemci kişi için, suç ve rezalet öyle bir şey ki; onlara birdenbire görünüp kayboluveriyor.

İnsanın haysiyetine giden yol, evvelden suç işlemiş, rezil olmuş birinin kendisi için bir kez daha, akışın merkezinde yer alan o eylemi tercih etmesinde yatıyor. Ancak böylece, “rezil olmak” topluma karşı bilinçli bir saldırıya dönüştürülebilir.

İnsanların pek azı bunun üstesinden gelebilir. Zannediyoruz ki o pek azın dışında kalanlar, yani ekseriyeti de şu an mahpustur.

Gelin, bir an için, mahpus olan insanların halini düşünelim. Farklı ülkelerdeki çeşitli hapishaneleri düşünelim: Çin ve ABD’deki, İsrail ve Rusya’daki, Irak ve İsveç’teki zindanları... Tecrit altındaki mahpusları ve tıklım tıklım koğuşlardaki mahpusları düşünelim...

Hapishanelerin yıkımı yasak mı? Düşünülmesi imkansız mı? Tüm mahpusların serbest bırakılmasını düşünmek garip mi? Hayal gücümüzü hapishaneleri yıkma için kullanma kabiliyetimizi sahi ne zaman kaybettik?

Şimdi hepimiz birer mahpus değil miyiz? Hiç özgürlüğe sahip miyiz? Barınaklarımız aynı zindanlar gibi steril ve soğuk değil mi? Sahiden özgürce düşünme ve özgürce hareket etmemiz muhtemel mi?

Reformcu hareketlerin tamamı ceza sistemini yumuşatmaya meyyal, ki hapishaneleri yok etmenin kabaca hapishane duvarları dışında bir festivale benzeyeceğini basiretine sahip değiller hiçbiri.

Eski zamanlarda, her nasılsa, devrimler hapishanelerin yıkılması ile başlamış. Yoksa, tarihin hapishaneleri “devirecek” kadar güçlü başkaldırılarından ibaret olduğunu mu söylemeliyiz?

Çeviren: M. Burak Arabacı

*
**

Bana William derler, öyle bir milyon kazanacağım falan yok
[Konusmalar sürekli devam etti... etti.. etti...
...Kalktum ve gittim...]

2

Belirsiz İsyân

*

Biz bu yazıları yazan iki bireyiz. Bizi bir araya getiren şeyler aşk ilişkimiz ve topluma karşı duyduğumuz içgüdüsel tiksintidir. Bunun yanında çağdaş sanat ve kültüre karşı güçlü bir nefreti paylaşıyoruz. Çünkü belirli boyutlarda ona dahil olduk ve onun nasıl işlediğini biliyoruz. O toplum için bir yapıştırıcı ve kayganlaştırıcıdır. Ona saldırmak istememiz bundandır. Gerçek eleştirinin daima somut deneyimler, başarısızlıklar, bireylerin hayalleri ve tutkuları ve isyanı özgürleştirme amacıyla büyüdüğünü düşünüyoruz. Ayaklanmalar birden bire ortaya çıkmaz – onlar kendi yaşamlarında bıkmış insanların faaliyetlerinden ortaya çıkar. İkimiz de ailelerimizde, okulda, günlük yaşamda, sanat dünyasında, aktivist ortamlarda daima hayal kırıklığına uğradık.

Her ne ise, biz başka farklı şeyleri de hatırlıyoruz. Çocukluğumuzda yaşamlarımız kimi zaman yoğun zevk ve yaşam enerjisi ile dolardı. Sınırsız mutluluğu yaşadık. Hayal kırıklıklarımız ve acılarımız da oldukça yoğundu. Özgürlüğü öğrendik ve onun basitçe inkârını... Çingenelelerin buldukları yazlık otların kirli yollarını takip ettik. Fakat ebeveynlerimiz ve öğretmenlerimiz çingenelelerin paramızı çalabileceklerini anlattılar. Buna benzer şeyler... “Bu yollarda yürümeyin!”

Çingene olmakla özgürlüğü anladık mı? Çingenelelerin toplum düşmanı olduğunu anladık mı? Onları cezalandırırken polisleri baktık mı? Ebeveynlerimiz ve öğretmenlerimizin polisleri tuttuğunu anladık mı?

Çingeneler hakkında çok da romantik olmak istemeyiz. Fakat bu çingeneler yüzünden hayatımızda ilk defa karşılaştığımız halen belirsizlik duygusunu seviyoruz. Onlar pek de öngörülemez gibiydiler. Çim ve toz üzerindeki yaşamın belirsizlik ve yoğunluk duygusunu seviyoruz. *Belirsiz isyan* fikri ile büyülenmiş olmamızın nedeni budur.

Kontrollü bir toplumda denizanası gibi yüzmeyi nasıl durdurabilirim? Kavramsal sınırlarıyla millet, siyaset, ekonomi, kültür ve dil alanıyla olan bağlantı nasıl koparılır? Bu bin başlı canavara karşı nasıl savaş verilir?

Dürüstçe söylüyorum, bizim devrimci bir programımız yok. Paylaşabildiğimiz, keşfetmekte olduğumuz bazı düşüncelerdir. Hepimizin beyni yıkanmış, evcilleştirilmiş ve baskılanmış olmamızdan dolayı isyan düşüncesinin bir kısmı kişisel dönüşümün bir sürecidir. Yaşamı yoğun olarak deneyimlememek, bütün olarak hissetmemek ve kendimize güvenmemek için şartlanmışız. Çalışmanın rahatsız ediciliğini kabul etmeye ve kaçılmaz bir şekilde bedel ödemeye, şeyleri alışılmış kaynaklar olarak ilişkilendirmeye, üretme ile kendimizi kanıtlama ihtiyacı hissetmeye şartlanmışız. Hayal kırıklığına uğramaya, onu normal karşılamaya ve sorgulamamaya şartlanmışız. Özgürleşmek ve gerçekten yaşamak yerine medeni hayatta kalmanın sıkıcılığını kabul etmeye şartlandık. Şimdi bu koşullanmayı yok etmenin yollarını araştırmamız, elimizden geldiğince evcilleşmekten kendimizi kurtarmamız gerekiyor. Dolayısıyla kendi kendimizi özgür kırma teşebbüsünün ready-made kavram ve programlarla anlaşılamayacağına eminiz. Bu kaybedilen bir diğer -Marksistlerin “proletarya”nın sınıf mücadelesi ve Sorel’in “genel grev”i gibi- savaş olur. Temiz bir ge-

lecek öngören modellere ve hatta “yoğun zevk” ve “sınırsız neşe”ye alan veren bir şeye hiç de inancımız yok. Bundan dolayı daha önce asla hayal edemediğimiz olasılıklar haricinde hiçbir şeyi garanti etmeyen belirsizliğe doğru hareket etmeliyiz. Bizi bir planın tutsakları yapan her şeyi, kafamızda bitmiş ve tamamlanmış her şeyi yok etmeliyiz. Ona adanmış bir anıt inşa etmeden bilinmeyene doğru ilerlemek zorundayız.

Fakat sadece kişisel ya da tarihsel geçmişimizde yer aldığından dolayı değil gelecekte bir şeyler var olduğundan dolayı *başkaldırıcı* seçersek bunu yapmak mümkündür. Ve bu bazı şeyler sırf bizim zekâmız ve bilgimizin bir parçası değildir. Eğer öyle olsaydı diğer bilgi, evcilleşme ve teslim olma mantığı eşit derecede geçerli olurdu. Bu durumda en iyi hipotez bir kova saman ve bir kova su karşısında secdeye kapanan Buridan’ın eşeği gibi susuzluk ve açlıktan ölürdük.

Fakat işler böyle işlemiyor. *Başkaldırıcı* seçtik çünkü bizleri farklı perspektiflere doğru iten bir faaliyet olmasının normallığı engelleyeceğini ve bizi tiksindiğimiz ve zevkimize aykırı bir durumun ötesine geçme sürecine sokacağını düşünüyoruz. Kendimizi belirsizliği seven ve *başkaldırıcı* olarak tanımlamamız bir seçimden başka bir şey değildir. Sadece seçebilme zevkine sahip olanlar... ve zevk, aşk ve arzu bizi ilerlemeye zorlayan kişiliğimizin ifadeleridir. Özgürlük ve belirsizlik, belli olmayan belirsizlik ötesinde hiç bir şey yoktur. Bu fikirlerimizi içinde ifade ettiğimiz kendi tüm kendimizdir. Biz vizyonumuz hakkında konuşan hayalçiler değiliz fakat kendi vizyonları peşinden giden ve onlar için risk almaya hazır olan araştırmacılarız.

Özgürlüğün (belirsizlik) böyle bir şartının kabulü aklın normal süreçleri yoluyla kazanılamaz. Akıl bize evcilleşmeden kaçınmanın imkânsız olduğunu söyler. Bu seviyenin ötesine geçerse (ve milyonlarca insanın **bunu asla yapmaz!**), çünkü **bazı durumlarda mantık işlemez, tüm kaygılara rüzgâra bırakır ve harekete geçeriz.** Biz hücumla geçmek için **çabalarız** ve banal akıl bizim saldırılarımızı sadece zayıflatabilir.

Her hâlükârda belirsizin isyanı (öz) savunma ile anlaşılabilir. Bu büyük bir yanlış olur. “Savunma”? Siz iktidarın yapısını kabul etmek ve içinde yaşamak için bir boşluk da bulmalısınız. Hayır, başkaldırımız daimi bir saldırdır. Onun doğası isyankâr ve saldırgandır. Fakat tekraren: Burada geliştirdiğimiz tezde saldırı, programlar ve gündemler ile kodlanmış davranışlara dönüştürülmüş açıkça görülebilen şeylerin sorgulanması değildir. Bu daha çok yaşamak için sabırsızlık ve iktidara tahammülsüzlük meselesidir. Fakat bu sürekli barikatlarda kalmak değildir. Bunu yapmak, kişinin gerçekte ne yaptığını gözden kaçırma riskini taşır.

Şimdi, belirsizlik ve eylemde olma fikrinin her ikisi konusunda aynı fikirde isek normalleşme ve evcilleştirme yoluyla dikte edilen boyun eğme koşullarının ötesine faal olarak geçmemizin ve bu alanda maceracı yaklaşımları neden kabul ettiğimizin bir gerekçesi yoktur. Bunda çelişkili bir şey var mı? Sanmıyoruz.

Her şeyden önce kendi plan ve kesinliklerimizden, tanrı ve ideolojilerimizden, söylem ve mitlerimizden, aptallık ve güvenliğimizden kurtulalım! Bir anlamsızlık koleksiyonundan başka bir şey olmayan rutinlerimizi ortadan kaldıralım.

Bu kolay değil. Belirsizliğin başkaldırısı iki kenarı keskin olan bir kılıçtır: kendi yaşamımızın dönüştürülmesidir ve aynı zamanda bazılarının bilinmesinin zor olduğu otoritenin tüm formlarının yıkılmasıdır. Yönetim, sermaye ve din iktidarın en açık yüzleridir. Fakat teknoloji, iř, sanat, ahlak, toplumsal görgü ve görgü kurallarının kökleşmiş alışkanlıkları, roller ve statüler görevler ve zorunluluklar -bunlar da oyuncu, belirsiz ve kural tanımaz varlıktan tüketicisi, evcilleştirilmiş, sıkılmış üretici ve tketicisiye dönüştüren evcilleştiren makamlarıdır. Bunlar hayal gücümüzü sınırlamak, arzularımızı gasp etmek, yaşanmış deneyimlerimizi bastırmak için sürekli bir Şekilde bizde çalışır. Açıkçası bunların hepsine saldırmalıdır.

Belirsiz isyan belirli bir biçimdeki durumu tarif eder: otoritenin gücü tarafından kontrol edilmekte olan biri Őimdiden ve daima reddedilir. Verili Őartlarda tahakküme kesinlikle bařkaldırđyorsunuz. Bundan dolayı belirsiz isyan bir aşağılamadır. Doğrudan fiziki bir saldırdır. Bir atışmadır. Aklını kaybetmenin cüretli bir keşfidir. O bizi haritası olmayan bilinmez yerlere götürür. O bir maceradır. O başınızı kaldırma çabasıdır. Aptal, cahil, gln, acınası olma korkusunun ayıklanmasıdır. Doğru-yanlış, başarı-başarısızlık gibi kategorilerin uygulanamayacağı bir durumdur. Hiçbir Şeyi garanti etmeyen bir durumdur. Hatta bu durumun varlığının devamlılığını dahi garanti etmez. Ama her birimizin hayatlarımızı kendimiz için yaratmaya başlama olasılığını sağlar. Böyle bir durumu hayal edebiliyor musunuz? **Deneyin, örneklere yer yok. Onunla başa çıkabilir misiniz? Sizin bileceğiniz iř.**

Belirsiz isyan daima somuttur. Ailede, okulda, orduda, üniversitede, **iř yaşamında**, kamusal olaylarda,

günlük yaşamda iktidar ilişkileri ile uğraşır. Kişi önceden üretilmiş toplumsal bağlama karşı çok dikkatli olmalıdır. Kişi verili şartları çabuk analiz etmelidir. Kişi isyancı teknik ve yöntemler hakkında derhal karar vermeli, ardından saldırmalıdır.

Kafamızın içindeki ve etrafındaki otoriteler biz risk almayı öğreninceye kadar isyancılığımızı bastırmaya devam edecekler. Kişinin kör olmasını önermiyoruz – cezaevi özgürleştirici bir durum değildir. Her hâlükârda risksiz macera, hayat yoktur. Belirli kural ve ilkeleri uygulama teşebbüsü olmadan ya da herhangi bir grubu karıştırmadan kendi arzu ve hırslarımızdan kaynaklanan kişisel gayretimizle yaptığımız eylemler belirsiz isyanın yaratabildiği bir durumdur. Bu oldukça kişisel bir harekettir. Tutkularımızın patlamasına izin vermek -sadece bunu yaparak bir beceriyi öğrenmek- esastır. Ne zamanki iğrenti, kızgınlık, neşe, üzüntü, aşk, nefret hissedersenek onları ifade etme ihtiyacında oluruz. Kolay değildir bu. Farklı davranmak istediğimiz bir durumda kendimizi uygun toplumsal rolün **içine düşmek duygusu içinde çok sık bulmayız**. Bir dükkâna girdiğimizde ekonomik ilişkiler sürecinin hepsinde iğrenti duyarız. Mevcut toplumda başkalarının bizim hakkımızda neler düşündüğünü kaale almadan kendi spontan dürtümüz ve hevesimizle eylemek gerçekten de zordur. Fakat bu kişisel gayretimizle olan bir faaliyettir – kendi arzularımızdan türeyen davranış ve baskılanmış tasavvurlarımızdır. Elbette, bu yolla kendi özneliğimizi takip etmek, kendimiz için hayatımızı yaşamak bizi kaçınılmaz toplumsal felakete yalıtılmaya, ilişkisizlik ve yoksunluğa götürür. Bunlar belirsizliğin başta gelen şartlarıdır. Her hâlükârda şimdi olduğu gibi derin toplumsal parçalanmalarla kaçınılmaz olarak taşınan bireysel başkaldırıların travmaları ve tehlikelerinin herhangi bir “cemaatin”

sınırları ve çelişkilerinin üstesinden geleceğine dair kendimizi kandıramayız. Ya da ahlak, toplum ve otoriteye itaat etme ile yaratılan zombi varoluğu kabul etmeyi mi tercih edersiniz? Gerilimsiz, mücadele etmeden, bilmek-sizin risksiz yaşam hiç de bir yaşam değildir.

Gene de belirsiz isyan kesinlikle belirli bir Şeye karşıdır. Bu güzel bir kavramsal bulanıklıktır; o böyle bir bulanıklığa karşı durur. O “radikal fikirler” tarihinde kendini bir yere koyma teşebbüsü değildir; o bu tarihe saldırdır. zgrlk hakkında gevezelik ve zırvalamak değildir o. Böyle bir demagoglukla ve zırvalamayla mücadele eder. O devrimin özelleŐtirilmesi değildir; profesyonel devrimcilere ve özellikle gücü ele geçirmek için iktidarı ele geçirenlere karşıdır. O bir doktrin değildir. Tüm doktrinlere, özellikle belirsiz isyana karşı durur.

Devam edelim. Belirsiz isyan, sadece tahakküm zincirlerinin kaybolması veya evcilleştirme bağlantılarının kırılması sorunu değildir. O başka bir Şey, daha harika, daha büyük ve bir Şeylerin ötesine geçmenin özgüllüğü ile karıŐtırılmaz. Buna dahası dahildir: asla durmak bilmeyenin ötesine geçen bir devamlılık, zincirleri ve evcilleŐtirmeyi, iktidarda olanların sahip olduğu gibi daha iyi bir yaşamın aracı olarak değil, **onları** en mahrem anlamlarında görmek amacındadır. Evcilleştirme ve zincirlerin sonucu olarak tüm aptallıklar ve acizliğe karşı sürekli bir savaŐtır bu.

Yaşamlarımızı sınırlamak istiyoruz. Doğru ve zgr olmak istiyoruz. Tüm hapishaneleri yıkmak istiyoruz. Tüm komünist, elitist, popülist, militan, liberal, faŐist, sanatçı, demokrat, muhafazakar, ğretmen, vaiz, uydu-ruk eleŐtirmen, TV yorumcusu, kimi anarŐistlere (oğuna), milliyetçilere, mimarlara, müdürlere, bilim insan-

larına, felsefecilere ve psikologlara hakaret etmek ve saldırmak istiyoruz. Taş binaların hepsine hücum etmek istiyoruz. Tüm arşivleri yakmak, tüm ölü ölümsüz yazarlara tecavüz etmek istiyoruz. Çok güzel olan İngilizceyi bozmak istiyoruz ki bu bizim harika zevkimizle elde ettiğimiz tercihtir.

Şimdi müsaadenizle son soruyu irdeleyelim: yüreğimizde taşıdığımız bütünlük, hakkında konuştuğumuz belirsiz isyan daima rasyonel ve ilerici deneyimler içine kilitlenmiş dile başvurmak dışında herhangi bir şekilde ifade edilebilir mi? Hepsinden sonra, burada sunduğumuz yazı sadece laftır. Birisinin söylemiş olduğu gibi: “Hayatımız pahasına kalplerimizde, bir yerlerde, aydınlatmaktan ziyade bize ihanet eden sözlerle yüz yüze gelmeye ihtiyacımız var.” Aksi halde bu sözler anlamını yitirir ve bunun adına konuşmanın utanılacak, sefil eylemi haline döner.

O halde, okuyucu, daha fazla söz ister misin? İşte buyurun: Belirsiz isyan demek tanrı, akıl, vatanseverlik, insanlık, üretimin ihtiyaçları, doğal hukuk, “Yeryüzü”, anarşi, “haz” ve hatta bir prensip olarak ”birey” benzeri ahlak ve sağduyunun varlığının yok edilmesidir. Aynı zamanda bu meslek, mülkiyet ve kimliğin somut bir reddidir. Hatta sabit, fiziki ya da akli olan her şeyin silinmesi olarak bir reddediştir. Gerçek ve sürekli bir reddediş ve aynı zamanda bir saldırı: Anlıyor musunuz? Projemizi ortaya serdiğimiz ortam mutlak bir savaş benzeri bir gerilim içindedir. Yolumuzu, uluyup, sevinçten zıplayarak kabataslak çiziyoruz ve gerçekliğin bu küçük kısmına sadece burada değiniyoruz: Bir gülümseme, bir tokalaşma, suyun akışı ve akşam karanlığında ateşbö-

cekleri arasında bir yürüyüş. Ve kişi eğer gökyüzünü işaret edip orada kendi parmaklarını görüyorsa buna dair yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Peki, siz sadece sözler mi isterdiniz yoksa kesinlikten belirsizliğe mi gitmek isterdiniz? Belirsiz isyana inanıyor musunuz? Buna dahi belirli bir cevap veremiyorsanız, sefalet gerçekten de derine inmiş demektir.

Ve şimdi bırakalım idiotlar kulaklarını yerde tutup beklesinler: olasıdır ki brontozorlar (dinazorlar) anıracaktır.

Çeviren: Alışan Şahin

*
**

Yaşlı bir Monkun söylediği: ve bir köpek dilini oynatmamalı
[Çok renkli bir dünyayı sevdiğim zamanları
belli belirsiz hatırlıyorum]